

Arrest

nr. 77 360 van 15 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2012 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 maart 2012 om 11 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. VERRELST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 30 november 2006 een eerste asielaanvraag in en verklaarde hierbij dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 18 november 2008 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 21 116 van 27 januari 2009 weigerde ook de Raad verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoekende partij diende op 22 april 2009 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 4 september 2009 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 37 542 van 26 januari 2010 weigerde ook de Raad verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 6 december 2010 om verzoekende partij tot een tijdelijk verblijf te machtigen.

1.8. Op 30 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.9. Verzoekende partij diende op 3 februari 2012 een derde asielaanvraag in.

1.10. Op 8 maart 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Deze beslissingen, die verzoekende partij op 8 maart 2012 ter kennis gebracht werden, vormen de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

2.1. Artikel 51/8, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens – dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen – aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld.

2.2. Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de Raad slechts bevoegd om van een vordering tot schorsing van een in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet genomen beslissing kennis te nemen indien blijkt dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund en het bestuur onterecht toepassing maakte van voormelde wetbepaling. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het “*nieuwe*” artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert dat verzoekende partij een ernstig middel moet aanvoeren waarin zij

de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en aantoonst dat de beslissende overheid de door haar aangevoerde *“nieuwe gegevens”* ten onrechte buiten beschouwing laat.

Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij verkeerdelijk oordeelde dat de door haar, in het raam van de derde asielaanvraag, aangebrachte gegevens geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en dat zij deze gegevens niet op basis van *“hun al dan niet nieuw karakter”*, doch wel op basis van hun geloofwaardigheid heeft beoordeeld.

De Raad dient op te merken dat de bewering van verzoekende partij dat verwerende partij het *“nieuw karakter”* van de aangebrachte gegevens niet onderzocht heeft en op andere gronden dan deze die toegelaten zijn door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet besliste om de derde asielaanvraag niet in overweging te nemen feitelijke grondslag mist. Verwerende partij heeft immers geduid dat de documenten – en meer precies: foto's, een certificaat inzake het volgen van een politietraining en een werkbadge – die verzoekende partij aanbracht bij haar derde asielaanvraag door haar reeds naar voor hadden kunnen gebracht worden tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Verzoekende partij stelt dat zij deze documenten pas recent ontving via haar zus. Verwerende partij heeft evenwel gemotiveerd dat niet blijkt dat verzoekende partij de aangebrachte stukken niet eerder in zijn bezit had door aan te geven dat de door verzoekende partij voorgelegde briefomslag niet toelaat te besluiten dat de voorgelegde documenten er in opgenomen waren. Het feit dat verzoekende partij bepaalde stukken pas sinds kort in haar bezit zou hebben en verklaarde een aantal zaken, zoals het feit dat zij bij de politie werkte en dat zij omwille van haar activiteiten bedreigd werd, die zij voorheen niet vermeldde alsnog te willen meedelen, impliceert bovendien niet dat deze stukken en verklaringen nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en dus *“betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”* en dat de analyse van verwerende partij niet correct zou zijn. Wat betreft de dreigbrief die verzoekende partij aanbracht heeft verwerende partij opgemerkt dat het slechts een kopie betreft, zodat niet blijkt dat het een authentiek document is. Deze overweging is niet kennelijk onredelijk en het is evenmin kennelijk onredelijk of onwettig om verklaringen of stukken die geen bewijswaarde hebben niet te beschouwen als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 17 maart 2008, nr. 181.085; RvS 31 oktober 2008, nr. 187.585). Uit documenten die geen bewijswaarde hebben kunnen immers geen ernstige aanwijzingen afgeleid worden voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarenboven heeft verwerende partij ook toegelicht dat niet blijkt wanneer deze brief werd opgesteld, zodat hoe dan ook niet blijkt dat het een nieuw gegeven is. De overweging van verwerende partij dat de neergelegde dreigbrief betrekking heeft op de motieven die verzoekende partij reeds meedeelde aan de Belgische asielinstanties is voorts een overvloedige, doch correcte feitelijke vaststelling, die op zich niet toelaat te besluiten dat verwerende partij verkeerdelijk nieuwe gegevens buiten beschouwing heeft gelaten en in voorliggende zaak onterecht toepassing maakte van de in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om een asielaanvraag niet in overweging te nemen. Verzoekende partij geeft te kennen niet akkoord te gaan met de beoordeling door verwerende partij van de door haar afgelegde verklaringen en neergelegde stukken maar toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onwettig is.

Daar de beschouwingen van verzoekende partij geen aanleiding geven tot de vaststelling dat verwerende partij onterecht toepassing maakte van de mogelijkheid om een *“meervoudige”* asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, moet gelet op artikel 51/8, derde lid van de Vreemdelingenwet geconcludeerd worden dat de vordering, in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat een repatriëring eerstdaags kan worden uitgevoerd. Gelet op het feit dat verwerende partij dit gegeven bevestigt staat het uiterst dringend karakter van de vordering *in casu* niet ter discussie.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. Verzoekende partij voert – specifiek wat betreft de tweede bestreden beslissing – gespreid over drie middelen, die samen kunnen behandeld worden, de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Allereerst licht zij toe dat een gedwongen terugkeer naar Bagdad “*zeer problematisch*” is. Zij stelt dat de Iraakse minister van Immigratie in november 2011 verklaarde geen Iraakse onderdanen toe te laten die gedwongen naar Irak terugkeren. Verzoekende partij brengt evenwel geen enkel stuk aan waaruit blijkt dat deze verklaring ook gevolgen heeft in de praktijk en er actueel geen mogelijkheid is om een Iraaks onderdaan te repatriëren naar Irak. Het citaat uit een verslag uit 2007 waarnaar verzoekende partij verwijst kan immers, gelet op het gedateerde karakter van de in dit verslag weergegeven informatie en het feit dat verzoekende partij ter terechtzitting niet betwist dat de situatie in Irak drastisch gewijzigd is, bezwaarlijk als dienstig beschouwd worden. Verwerende partij bevestigt tevens dat repatriëringen naar Bagdad regelmatig kunnen worden doorgevoerd. Het is de Raad verder niet duidelijk op welke juridische gronden een regeringslid in Irak de toegang aan Iraakse onderdanen zou kunnen weigeren. Daarenboven moet worden gesteld dat verzoekende partij door te stellen dat de tweede bestreden beslissing misschien niet zal uitgevoerd worden hoe dan ook niet aantoonbaar dat artikel 3 van het EVRM dreigt geschonden te worden.

Verzoekende partij stelt ook dat uit de rechtspraak van het EHRM kan afgeleid worden dat steeds een grondig onderzoek moet gedaan worden naar een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM.

In dit verband moet worden gesteld dat niet ter discussie staat dat de asielinstanties grondig hebben onderzocht of verzoekende partij nood had aan een beschermingsstatus, hetgeen gelet op artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet inhoudt dat werd geverifieerd of verzoekende partij in haar land van herkomst het risico loopt te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Tot tweemaal toe werd vastgesteld dat dit niet het geval is en verzoekende partij brengt geen nieuw gegeven aan dat van die aard is om te besluiten dat de beoordeling van haar situatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die werd bevestigd door de Raad, niet langer correct zou zijn. Zij maakt evenmin aannemelijk dat, gelet op het ontbreken van enig gegeven waaruit een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM kan afgeleid worden en de doorgedreven analyse die reeds werd gemaakt van haar asielrelaas, nog enig aanvullend onderzoek vereist is.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is niet ernstig.

Nu verzoekende partij de mogelijkheid had om een schorsende procedure in te stellen bij de Raad tegen de tweede bestreden beslissing en de door haar aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM aan de beoordeling van de Raad heeft kunnen voorleggen, kan zij ook niet gevolgd worden in haar standpunt dat zij niet over een effectief rechtsmiddel beschikte in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. CORNELIS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS

G. DE BOECK